

Arrest

nr. 134 297 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MUTOMBO loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een koptisch christen, afkomstig uit Nag Hammadi, en bezit de Egyptische nationaliteit. Toen u in de paasnacht van 1997 van de kerk naar huis ging, zag u hoe uw vader, die even tevoren de kerk al verlaten had, werd aangevallen door vier personen. Eén van hen was J.H., uw buurman. U kende hem als een extremistische moslim. Hij had u en uw familie al verscheidene malen beledigd omwille van jullie religie. U en uw familie hadden hiervan meermaals melding gemaakt bij de politie. Jullie vonden echter nooit gehoor. De politie trok steeds partij voor de dader(s).

Toen u zag dat uw vader werd toegetakeld, schoot u in een razernij, en richtte u zich op J.H.. U deelde hem enkele rake slagen uit. Vervolgens werden u enkele messteken toegebracht.

Uw burens kwamen tussenbeiden en maakte een einde aan de vechtpartij. Zij brachten jullie in veiligheid. Zij raadden u aan te vluchten.

De volgende dag begaf u zich naar Cairo.

Uw ouders werden via hulp van de kerk ondergebracht in een ander huis, even buiten Nag Hammadi. Eén of twee weken later vernam u dat uw ouderlijke woning in brand werd gestoken.

Van uw oom vernam u later dat J.H. verlamd was geraakt ten gevolge van de slagen die u hem had toegebracht.

Zoals het de gewoonte is in het Zuiden van Egypte, waren hij en zijn familie gebrand op wraak.

In 1999 verhuisde u naar Hurghada nadat mensen uit uw wijk mensen uit de omgeving van J.H. hadden opgemerkt in Cairo.

Uiteindelijk vluchtte u in mei 2001 naar België.

U reisde in het bezit van uw eigen paspoort, voorzien van een Schengenvizum.

U diende twee regularisatieaanvragen in, waarop u een negatief antwoord ontving.

Op uw derde regularisatieaanvraag ontving u nog geen antwoord.

Op 7 januari 2010 werden zeven koptische christenen doodgeschoten in Nag Hammadi, toen zij na de kerstviering de kerk buitenkwamen.

Een week later overleed uw moeder. U vindt dit verdacht. U linkt beide gebeurtenissen aan elkaar en kan maar moeilijk geloven dat zij een natuurlijke dood is gestorven, zoals uw familie beweerde.

Op 22 september 2014 werd u door de Belgische politie opgepakt wegens illegaal verblijf.

U werd overgebracht naar het gesloten centrum in Merksplas, van waaruit u op 16 oktober 2014, daags voor een tweede repatriëringspoging, een asielaanvraag indiende.

In geval van terugkeer vreest u vermoord te worden door J.H. of iemand van zijn familie.

U bent in het bezit van uw verlopen paspoort waarmee u naar België reisde, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken te Nag Hammadi op 8 oktober 1994, en uw huidig paspoort uitgereikt op de Egyptische ambassade in Brussel op 23 april 2008.

Verder legde u nog een brief van de koptische kerk van Leuven neer, waarin bevestigd wordt dat u een lid bent van de gemeenschap.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw zeer laattijdige asielaanvraag.

U wachtte na aankomst in België niet minder dan dertien jaar alvorens asiel aan te vragen.

U beweerde weinig kennis te hebben van de bestaande procedures om verblijfsdocumenten te bekomen in België en dat u aldus niet op de hoogte was van het bestaan van de mogelijkheid om asiel aan te vragen (CGVS, blz. 4-5).

Bovendien wachtte u met het indienen van een asielaanvraag tot de dag voor een tweede repatriëringspoging zou ondernomen waren.

Aldus blijkt duidelijk het opportunistisch karakter van uw asielaanvraag. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij meteen na aankomst in het eerste veilige land een vraag tot bescherming richt tot de autoriteiten van dat land en zich informeert over de formaliteiten daartoe.

Deze vaststelling ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid en de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u geen concrete vluchtaanleiding hebt aannemelijk gemaakt.

De problemen die u zou hebben ondervonden, speelden zich af in Nag Hammadi anno 1997.

Vervolgens zou u nog vier jaar in Cairo en Hurghada hebben verbleven alvorens Egypte te ontvluchten.

U verklaarde uitdrukkelijk in die vier jaar geen concrete problemen te hebben ondervonden (CGVS, blz. 10).

Verder kan erop worden gewezen dat uw opeenvolgende verklaringen niet overeenstemmen.

U stelde in uw gehoor ten aanzien van het Commissariaat-generaal, dat één of twee weken na uw vlucht van Nag Hammadi naar Cairo uw ouderlijke woning in brand gestoken werd (CGVS, blz. 8-9).

Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u hiervan echter helemaal geen gewag.

Hiermee geconfronteerd, stelde u wel degelijk letterlijk gezegd te hebben dat uw ouderlijke woning in brand werd gestoken (CGVS, blz. 10).

Een louter ontkennen is evenwel geen rechtvaardigheid van deze tegenstrijdigheid. U ondertekende uw gehoorverslag met de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord, nadat u het in het Arabisch werd herlezen.

Dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over een dergelijk zwaarwichtig feit, tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Ook aan uw beweerde vrees voor wraak door J.H. of zijn familie kan geen geloof gehecht worden. Vooreerst kwam het in de vier jaar na de vechtpartij nooit tot concrete problemen (CGVS, blz. 10). U kon ook niet zeggen waar J.H. momenteel verblijft (CGVS, blz. 11).

Bovendien ondervonden uw ouders tot aan hun overlijden in 2009 en 2010 nooit moeilijkheden met de familie van J.H., niettegenstaande zij in dezelfde stad bleven wonen (CGVS, blz.11).

Ook was u aanvankelijk niet duidelijk over wie precies u geslagen had tijdens de vechtpartij. Aanvankelijk stelde u het niet te weten wie u geslagen had. Daarna, toen u de vraag uitdrukkelijk gesteld werd, zei u dat u J.H. had geslagen. U zou het aanvankelijk, tijdens de vechtpartij, niet geweten hebben maar u zou het later aan de telefoon vernomen hebben dat het wel degelijk J.H. was (CGVS, blz. 8)

Een dergelijke verklaring is echter weinig geloofwaardig.

Voor wat betreft uw vermoeden dat het overlijden van uw moeder op 14 januari 2010 verband houdt met de aanslag op een aantal christenen in Nag Hammadi een week eerder, moet worden opgemerkt dat u dit vermoeden op geen enkele manier kon hard maken.

Behalve het feit dat zij een week na de aanslag overleed en het feit dat jullie familie eerder spanningen kende met moslimburen, bracht u geen enkele concrete indicatie aan om uw vermoeden te staven. U bracht hierover ook geen enkel begin van bewijs aan.

Bovendien verklaarde uw familie dat uw moeder een natuurlijke dood was gestorven.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen heeft u geenszins een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Uw identiteit en nationaliteit worden niet door mij betwist.

Uw behoren tot de koptische geloofsgemeenschap in België staat evenmin ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd.8 april 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden.

Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviseerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geviseerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Caïro) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen.

Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie geviseerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 november 2014 aan dat de commissaris-generaal de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding en dat er, geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Hij is van oordeel dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal *"namelijk niet stelt te twijfelen aan verzoekers identiteit, nationaliteit, en religieuze overtuiging"* en dat wordt gesteld dat het aantal christelijke slachtoffers van interreligieus geweld in Egypte eerder beperkt is gebleken en dat de situatie sedert het najaar van 2013 aanmerkelijk verbeterd is.

Volgens verzoeker kan echter niet ontkend worden *"dat de situatie in Egypte nog steeds erg woelig is, en dat de algemene veiligheid niet op elke plaats en op elk moment gegarandeerd kan worden"*. Hij benadrukt dat er gebleken is *"dat het interreligieus geweld sterker uitbreekt wanneer situatie in Egypte minder stabiel is"*, dat het feit dat hij reeds in 1997 problemen ondervond omwille van zijn religieuze overtuiging, *"aantoont dat het hier gaat om een diepgeworteld maatschappelijk probleem"*, dat er zonder een sterke overheid in Egypte *"op dit moment geen enkele garantie geboden kan worden dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw geïsoleerd zal worden"* en dat *"het toch duidelijk is dat de haat tegen de koptische christenen wel van hevig, voortdurende en ononderbroken aard is"*.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), artikel 10 *"van het EG Verdrag"*, over het zorgvuldigheidsbeginsel en de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij laat gelden dat *"geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas van verzoeker, en men het niet noodzakelijk achtte om de reële situatie van verzoeker te onderzoeken"*, dat *"de Egyptische bescherming, in deze politiek woelige tijden, aldus geenszins voldoet aan de Europese maatstaven"* en dat verzoeker *"aldus gezien zijn persoonlijke ervaringen in Egypte geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst daar zijn vrees voor zijn leven en op vervolging afdoende aangetoond wordt"*.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van 31 oktober 2014 van de commissaris-generaal te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien

(i) verzoeker dertien jaar wachtte alvorens asiel aan te vragen, meer bepaald tot de dag vóór een tweede repatriëerspoging zou ondernomen worden, hoewel hij met de hulp van een raadsman wél meerdere regularisatieaanvragen indiende en van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire beschermingsstatus inroept, nochtans redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient;

(ii) verzoeker, na de beweerde moeilijkheden in Nag Hammadi anno 1997, nog vier jaar in Cairo en Hurghada heeft verbleven alvorens Egypte te ontvluchten en hij in die vier jaar, geen concrete problemen zou hebben ondervonden (zie het verhoorverslag van 30 oktober 2014, p. 10);

(iii) verzoeker bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat één of twee weken na zijn vlucht van Nag Hammadi naar Cairo, zijn ouderlijke woning in brand gestoken werd (zie het verhoorverslag, p. 8, 9);

(iv) het, naar aanleiding van de voorgehouden wraak door J.H. of zijn familie, in de vier jaar na de vechtpartij nooit tot concrete problemen kwam (zie het verhoorverslag, p. 10), verzoeker niet kon zeggen waar J.H. momenteel verblijft (zie het verhoorverslag, p. 11), zijn ouders tot aan hun overlijden in 2009 en 2010 nooit moeilijkheden met de familie van J.H. hadden ondervonden, niettegenstaande ze in dezelfde stad bleven wonen (zie het verhoorverslag, p. 11), en verzoeker incoherente verklaringen aflegde over wie hij precies geslagen had tijdens de vechtpartij (zie het verhoorverslag, p. 8);

(v) verzoeker zijn vermoeden dat het overlijden van zijn moeder op 14 januari 2010 verband houdt met de aanslag op een aantal christenen in Nag Hammadi een week eerder, niet hard kan maken.

De argumentatie van verzoeker aangaande de veiligheidssituatie voor koptische christenen in Egypte - volgens verzoeker kan niet ontkend worden "*dat de situatie in Egypte nog steeds erg woelig is, en dat de algemene veiligheid niet op elke plaats en op elk moment gegarandeerd kan worden*" en hij benadrukt dat er gebleken is "*dat het interreligieus geweld sterker uitbreekt wanneer situatie in Egypte minder stabiel is*", dat het feit dat hij reeds in 1997 problemen ondervond omwille van zijn religieuze overtuiging "*aantoont dat het hier gaat om een diepgeworteld maatschappelijk probleem*", dat er zonder een sterke overheid in Egypte "*op dit moment geen enkele garantie geboden kan worden dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw gevisieerd zal worden*" en dat "*het toch duidelijk is dat de haat tegen de koptische christenen wel van hevighe, voortdurende en ononderbroken aard is*" - is niet dienstig.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Egypte geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie*" van 8 april 2014 stelt de Raad immers vast dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen.

Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president.

Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers.

De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet.

Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op.

De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi, tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden.

Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren.

In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Caïro) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinaï met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er, aldus de Raad, geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen.

Het gros van het geweld dat er plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai.

De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie gevisieerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE

